

— Какво ще каже то ! Не останжмы ли съгласны ? рекохъ скупомъ пріятелкытъ ѿ.

— Кога е тъй да прикажъ и азъ исторіѣхъ си.

БРУСТАЛА

Проглѣтъ да е онзи който мя докара въ едно таквозъ положеніе да обичамъ тозъ животъ ; разумѣва се че не излѣзохъ отъ утробѣхъ на майкѣ си таквазъ каквато съмъ днесъ. Майка ми имаше само двѣ дѣца, мене и по-голѣмѣхъ ми сестрѣ ; колкото ный се обичахмы по между си, еще толквозъ ны обичаше майка ни. Много лошава работы ставахъ въ къщѣхъ ни ; ный бѣхмы малы още и знаяхмы каквото може да знае една голѣма на години жена. Каквото виждахмы таквозъ и научавахмы. Но не знаехъ какъ сестра ми можѣ да се настани. Единъ момѣкъ бѣше съгледалъ че сестра ми е добро момиче и ны извади и двана ни отъ при майкѣ ни. Той ся вѣнча съсъ сестрѣ ми.

Поживѣхмы нѣколко години наедно сестра ми не добы дѣца ; всичката ѿ любовъ бѣше сподѣлена между мене и мжѣа ѿ.

Дойде ми редѣтъ ; поиска мя единъ мжѣъ ; зе мя, обичахъ го колкото може да обичне жена мжѣа. Слѣдъ двѣ три години азъ пригрѣхъхъ въ обятіята си двѣнны дѣчица. Единъ день идвать та ми казвать : « мжѣа ти го заирѣхъ ! клетнице, изгасяж, изгубена си ; убилъ одного человекъ ! » Тячамъ ; намѣрвамъ го затворенъ въ тъмницѣхъ ; прѣводяше долу просълзеното си лице и на прѣсѣклицѣ жаловито ми думаше : « Жена, отиде ми главата ! Днесъ дойде единъ та мя искува на честь и на вѣрж ; раздраженъ дръняхъхъ едно дърво, халосахъ го веднѣжъ въ главѣхъ, паднѣ и издѣхнѣ. » Ахъ. Какво да правѣхъ ? Порастушихъ го и го оставихъ ; отидохъ на еднѣ къщѣхъ дѣто бѣхъ чювала за едно лице че былъ добръ человекъ и правялъ добрины за душѣхъ си. Бѣхъ то-